

מהותו של יהודי חלק ראשון: כל יהודי הוא בן-חורין י"ב תמוז תשמ"ה

המאורע שאנו מציינים עתה הוא - גאולתו מבית-האסורים של הרבי, בעל הגאולה. ובענין זה ישנה כבר הוראה מיידית: יהודי נברא בן-חורין, ותכליתו היא - ובאופן זה צריך הוא למלא, ויכול הוא למלא, את מטרתו ואת שליחותו בשלימות - כשהוא בן-חורין, כשאינן עליו כל הגבלות. ובפרט על-פי הענין הידוע, שמאז יציאת-מצרים ניטלה מישראל כל האפשריות להיות עבדים, ומאז ואילך הם "בני חורין".

ובפרט כשמצטרף לכך מאורע המדגיש ענין זה: מאסרו של הרבי היה, לכאורה, על-ידי ממשלה שהיתה תקיפה ביותר, ובאותן המדינות - היתה בבחינת "מושל בכיפה" של מדינות אלו,

שבהן היה באותה שעה "רוב מנין" ו"רוב בנין" של ישראל, וממילא היתה ממשלה זו בבחינת "מושל בכיפה" בכל העולם כולו, והם הם שביצעו מאסר זה;

ואילו אותו יהודי הראה להם, בהיותו במאסר, שאינו מתפעל מהם, ובכל הענינים הקשורים עם הקב"ה - וממילא, בכל הענינים הקשורים עם התורה ומצוותיה - הרי הוא בן-חורין לגמרי! וכפי שאמר זאת בעצמו - כפי שנדפס כבר - בשיחה הידועה של ג' תמוז, היום שבו נשלח על-ידי ממשלה זו לגלות

- והרי גלות היא אחד העונשים הכי חמורים, עד כדי כך שה"חינוך" מסביר שגלות היא בדוגמת היפך החיים; ותוך כדי צאתו לגלות זו, שאלה הלך ונסע בעצמו, בידעו היטב את הסיבה לכך שהוא נוסע לשם, ושהדבר אינו מרצונו הטוב, אלא משום שהממשלה מכריחה אותו לכך -

ביחד עם זה, עמד והכריז מיד, ולאחר-מכן נתפרסמו הדברים והגיעו גם אלינו, שרק גופותינו יצאו לגלות, וגם זאת - משום שהקב"ה הוא ששלח אותם לגלות!

וממילא מובן, שאפילו בשעה שנמצאים בגלות - אין לגלות כל שליטה על יהודי בענינים הקשורים עם יהדות, כיון שענינים אלו קשורים עם הקב"ה, ובכל הנוגע לענינים אלו - לא שלח אותו הקב"ה לגלות, ולכן כל יהודי הוא בן-חורין לגמרי!

והכרזה זו הביאה מיד לאחר-מכן, במשך זמן קצר, שבמקום שלוש שנים גלות - התקיימה הגלות זמן הכי קצר, ובל"ג תמוז "חופשה ניתנה לו", ואפילו "הפה שאסר" נעשה גם הוא "הפה שהתיר",

"הפה שהתיר" גלוי לעיני כל העמים, באופן של פרסום הכי גדול, אפילו במדינה ההיא.

ומכאן באה הוראה מיידית בנוגע לפועל:

פרשת בלק

כשיהודי יוצא אל העולם - או כשהוא נולד בעולם, בסביבה שבה, בשעה שנולד, היה בבחינת "נשבה בין העכו"ם, ולא ידע שם דבר על יהדות -

אין זה אלא בבחינת "נשבה" בלבד; הוא "נשבה" שם באופן ארעי, כיון שאין זו מציאותו שלו, אין זו סביבתו שלו ואין זו מהותו שלו.

וברור הדבר ש"בל יידח ממנו נדח" - הקב"ה לא יניח לבנו, או אפילו לעבדו, להיות במעמד ומצב של שבו, כיון שמצב זה הוא היפך מציאותו של הקב"ה, וממילא הוא היפך מציאותו של יהודי, היפך טבעו של יהודי; עליו רק שלא לכסות על טבעו הגשמי.

אלא שיש צורך בענין שיעורר אותו ממצבו, מצב של "ישנים בהבלי העולם", כלשון הרמב"ם - דבר שיעורר אותו ויזכיר לו מהי מציאותו.

וזהו אחד מתפקידיהם של מאורעות כגון זה:

כשמפנימים, מתבוננים ומעמיקים לחשוב בכך שהיה יהודי שהיה במאסר משך ימים, מאסר שהסתיים לאחר-מכן - לכאורה - לא בזכות, לא בשחרור, אלא אדרבה - בעונש הכי גמור של גלות, ולאחר-מכן "הפה שאסר הוא הפה שהתיר" בתכלית הגילוי ובתכלית העוצמה -

הרי מאורע זה מורה לו באופן מיידי, ובמכל-שכן וקל-וחומר, שמצבו האמיתי הוא מצב של חירות: אל לך לפרש שמדובר במקרה יוצא מן הכלל, כיון שמדובר ביהודי שהרבים צריכים לו וכו';

שכן אותו יהודי עצמו הכריז והודיע, כתב וציווה להדפיס, ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה", אלא כאו"א מישראל, אפילו יהודי ש"בשם ישראל יכונה" - אף הוא נגאל!

ולא שהוא נגאל ביום נפרד ובגאולה נפרדת, אלא בעל הגאולה עצמו מסביר ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה, כלומר שבאותה גאולה עצמה - "לא אותי בלבד", אלא כאו"א אשר "בשם ישראל יכונה" נגאל באותה גאולה עצמה!

